

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 15C/103/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5711212300
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Štillová
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2013:5711212300.16

Rozhodnutie

Okresný súd Martin pred samosudkyňou JUDr. Miriam Štillovou v právnej veci žalobcu: Stanislav Debnár, nar. 15.7.1985, trvale bytom Pribinova 30, 036 01 Martin, právne zastúpený JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom so sídlom Kuzmányho 4, 036 01 Martin proti žalovaným v rade 1/ Slovenská republika, zastúpená Slovenským pozemkovým fondom Bratislava so sídlom Búdkova 36, 817 47 Bratislava, žalovaný v rade 2/ F. N., M.. XX.X.XXXX, G. XX, XXX XX G., v rade 3/ F. K., D.. Š., M.. XX.X.XXXX, Q. XX, XXX XX Q., v rade 4/ I. N., D.. Š., M.. X.X.XXXX, A. Q. T.. Y. X, XXX XX L., v rade 5/ V. U., D.. Š., M.. X.X.XXXX, G. XX, XXX XX G., v rade 6/ T.. T. W., M.. XX.X.XXXX, A. Q. U. XXXX/XX, XXX XX Ž., v rade 7/ C. G., D.. Š., M.. X.X.XXXX, A. Q. Š.. Q.. D. X/XX, XXX XX L. v konaní o určenie vlastníckeho práva takto rozhodol:

rozhodol:

I. Súd určuje, že vlastníkom nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území Ondrašová, evidovanej na Okresnom úrade Turčianske Teplice, odbor katastrálny, zapísanej na LV č. X ako parcela registra „C“ , pod parc. č. XX - záhrady o výmere 1472 m², je žalobca.

II. Žalovaní v rade 1/ až 7/ sú povinní nahradiť žalobcovi spoločne a nerozdielne trovy konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 99,50 eur a trov právneho zástupcu žalobcu vo výške 1053,87 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Tomáša Zboju, advokáta so sídlom v Martine.

odôvodnenie:

Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Martin dňa 29.9.2011 domáhal vo vzťahu k žalovaným, kde pôvodne žalovaným v rade 1/ bola J. W., U. Q., Ž., v zastúpení Slovenským pozemkovým fondom (ďalej len „SPF“) Bratislava určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. území Ondrašová, zapísanej na LV č. X J.ko parcela registra „C“ pod prac. číslom XX- záhrady o výmere 1472 m². Žalobu odôvodnil tým, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v k.ú. G., zapísaných na LV č. XX, ako parc. reg. „C“, pod parc. č. XX- zastavané plochy a nádvoria o výmere 366 m², parc. č. XX - záhrady o výmere 1 099 m², parc. č. XX - záhrady o výmere 289 m² a stavby súpisné číslo X - rodinný dom postavený na parc. č. XX, ktoré žalobcovi v celosti patria. Žalovaní v rade 1/ až 7 sú podieloví spoluvlastníci nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k.ú. G. zapísanej na LV č. X, ako parc. reg. C, pod parc. č. XX-záhrady od výmere 1472 m² Nehnuteľnosti - parcely registra „C“ vedené pod parc. č. XX, XX, XX a dom súp. č. X, patriace žalobcovi a nehnuteľnosť parc. č. XX patriaca do podielového spoluvlastníctva žalovaných spolu bezprostredne susedia a všetky sú užívané žalobcom, ako aj jeho právnymi predchodcami nerušene od roku 1951, kedy sa starí rodičia žalobcu D. L., M.. XX.XX.XXXX J. U. L., D.. B., M.. X.X.XXXX nasťahovali do obce G.. Obaja starí rodičia žalobcu sú už nebohí. Predmetná nehnuteľnosť par. č. XX bola v minulosti evidovaná na pozemkovo-knižnej vložke č. XX ako PKP č. X v prospech J. N., D.. Q. v 1 a v prospech J. Š., D.. Š., J. Š., D.. Š., T. Š., K. Š., D.. Š., Q. Š., D.. Š., J. W. J. T. W., spolu všetci v 1. Právni predchodcovia žalovaných predmetnú nehnuteľnosť parc. č. XX v minulosti evidovanú ako PKP č. X a následne ako EN par. č. X/X a X/X odpredali v celosti U. L. J. D. L. na základe potvrdenia zo dňa 3.3.1966 a následne na základe kúpno-

predajnej zmluvy zo dňa 2.4.1967. Právni predchodcovia žalobcu v minulosti sa ohľadne nehnuteľnosti parc. č. XX v značnej miere zaujímali, užívali ju a svojimi právnymi úkonmi uskutočňovali všetko, aby bola predmetná nehnuteľnosť v ich výlučnom vlastníctve. Úmysel nadobudnúť predmetnú nehnuteľnosť do svojho výlučného vlastníctva a dobromyseľnosť jej držby právnymi predchodcami žalobca preukazuje aj potvrdením Miestneho národného výboru G. zo dňa 30.1.1966 v znení ktorého U. L. dostala súhlas na odkúpenie danej nehnuteľnosti žiadosťou o vymedzenie pozemku záhrady na zcelenie zo dňa 18.4.1966 a zápisnicou zo dňa 17.1.1968, v znení ktorej bolo dokonca potvrdené, že predmetnú nehnuteľnosť parc. č. XX odkúpili právní predchodcovia žalobcu už v roku 1951 neprávoplatnou kúpou a od tej doby ju pokojne a nepretržite ako svoje vlastníctvo užívajú. I napriek tomu žalobcovia s neznámych dôvodov nebola predmetná nehnuteľnosť zapísaná v evidencii nehnuteľností na právnych predchodcov žalobcu. Žalobca užíva predmetnú nehnuteľnosť ako vlastnú od smrti svojej matky S. R., D. L., S. X.X.XXXX na základe osvedčenia o dedičstve, vydaného JUDr. Irenou Kolcunovou sp. zn. 21D/161/2006, Dnot 133/2006 zo dňa 20.3.2006, v znení ktorého dedičia uzavreli dohodu, podľa ktorej všetok majetok okrem 2-izbového bytu prevezme syn poručiťku žalobca P. R.. Keďže predmetná nehnuteľnosť parc. č. XX nebola evidovaná na príslušnej správe katastra na matku žalobcu S. R., D. L., nemohla byť ani predmetom osvedčenia o dedičstve. Žalobca na základe uvedení svojej rodiny, ktorá považovala par. č. XX za súčasť pozemkov parc. č. XX, XX J. XX a nerušene ju aj ako vlastnú užívala, bol dobromyseľný v užívaní predmetnej nehnuteľnosti parc. č. XX, ktorú zdedil po svojej matke. Až následne po dedičskom konaní pri skúmaní svojich majetkových pomerov zistil, že predmetná nehnuteľnosť par. č. XX nie je evidenčne súčasťou zdedených nehnuteľností špecifikovaných vyššie, evidovaných na LV č. XX, a teda nie je ako samostatná evidovaná na žalobcu, ale na žalovaných v rade 1/ až 7/. Všetky vyššie ako i nižšie uvádzané skutočnosti žalobca zistil až následne lustráciou listinných dôkazov vyťažených zo strany svojej rodiny, prípadne susedov a známych, ako aj na základe žiadostí adresovaných Správe katastra Turčianske Teplice. Do uvedeného času bol žalobca, ako i jeho rodina presvedčený, že predmetná nehnuteľnosť par. č. XX, ktorú jeho rodina nerušene užíva od roku 1951, ako svoju vlastnú je nielen jeho výlučným vlastníctvom, ale je aj evidenčne zapísaná na katastrálnom úrade. Žalobca má naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k parc. č. XX, nakoľko žalobca má právny záujem na usporiadaní vlastníckych vzťahov k evidencii nehnuteľnosti a túto zmenu je možné uskutočniť iba v zmysle vydaného rozhodnutia o určení vlastníckeho práva, lebo doteraz sú nehnuteľnosti napísané na žalovaných. V zmysle ústavnej judikatúry R 86/2001 sa súd môže pri riešení otázky vlastníctva k nehnuteľnosti odchýliť od stavu zapísaného v katastri nehnuteľnosti. Žalobca odôvodňuje svoje vlastníctvo na základe titulu vydržania dlhodobou pokojnou držbou oprávnenou osobou, ktorá nie je vlastníkom.

Podaním doručeným súdu 30.12.2011 (č.l. 66 súdneho spisu) žalovaní v rade 3/, 4/ a 7/ súdu zaslali vyjadrenie v ktorom uviedli, že súhlasia, aby ich spoluvlastnícke časti k parc. registra C, evidovanej na katastrálnej mape par. č. XX, zapísanej na LV č. 7, k.ú. G. v podiele 14/504 boli pripísané žalobcovi - dôvodom predaj 2.4.1967. Zároveň uviedli, že žiadajú o zamietnutie úhrady trov konania z dôvodu nesplnenia si predkov navrhovateľa D. L. J. U. L. ich zákonnej povinnosti, a to nahlásenia predaja na katastrálny úrad a jej zavkladovania do katastrálneho registra.

Podaním doručeným súdu 29.12.2011 (č. l. 67) zaslali vyjadrenie vo veci žalovaní v rade 2/ a 5/, ktorí uviedli, že v žalobe sa tvrdí, že právní predchodcovia žalovaných predmetnú nehnuteľnosť par. č. XX odpredali v celosti U. L.P. J. D. L. na základe potvrdenia zo dňa 3.3.1966 a následne na základe kúpno-predajnej zmluvy zo dňa 2.4.1967. Podľa žalovaných v rade 2/ a 5/ obidva doklady sú zavádzajúce a podvodné. V potvrdení z 3.3.1966 sa hovorí, že U. L., D. B. odkúpila záhradu od J. N., D. Q. o výmere 7á 95 m² za 1 200,- Kčs. Podvod podľa žalovaných v rade 2/ a 5/ je v tom, že sporná nehnuteľnosť má výmeru 1 475 m² a je ako združený majetok, ktorý J. N. nemohla samostatne predať navyše J. N., D. Q. S. X.X.XXXX, teda tri roky pred vyhotovením potvrdenia. O vyplatení sumy 1 200,- Kčs niet žiadneho právoplatného dokladu. Z priložených dokladov nie je jasné koľkých m² sa úhrada týka. V potvrdení MNV z 30.1.1966 sa hovorí o cene 0,80 Kčs /m², no v potvrdení z 3.3.1966 sa hovorí o vyplatení 1 200,- Kčs a výmera sa uvádza 795 m², t.j., že by malo byť vyplatené len 636,- Kčs. Ak by išlo o vyplatenie celej nehnuteľnosti, t.j. 1 472 m², tak by malo byť vyplatené 1 177,60 Kčs. V kúpno-predajnej zmluve zo dňa 2.4.1967 sa hovorí, že suma 1 200,- Kčs sa rozdelí po prepise medzi predávajúcich. Keďže ku prepisu nedošlo, nedošlo k rozdeleniu, teda ani k uhradeniu. Aj podpisy predávajúcich v kúpno-predajnej zmluve sú falzifikáty u mien J. Š.B., T. W. J. T. N.. Kúpno-predajná zmluva z 2.4.1967 uvádza predávajúcich: T.Á. Š., J. Š., T. W. J. T. N.. O ostatných spoluvlastníkoch sa nezmieňuje, bez ktorých by k predaju nemohlo dôjsť. Medzi predávajúcimi je uvedené meno T. Š., ktorý v

čase vyhotovenia zmluvy nebol vlastníkom spomínanej nehnuteľnosti, stal sa až na základe dedičského konania D 361/69, ktoré nadobudlo právoplatnosť 28.7.1970. Po založení JRD v G. prešla aj predmetná nehnuteľnosť pod správu družstva, ktoré ju poskytlo ako časť záhumienky svojmu členovi D. L. J. U. L., D.. B.. Nehnuteľnosť bola využívaná nie ako domnelé vlastníctvo, ale ako majetok vo vlastníctve JRD. Tvrdenie, že žalobca predmetnú nehnuteľnosť stále užíva sa nezakladá na pravde. Pozemok je neobhospodarovaný, zaburinený stepného charakteru. Pred cca 3 rokmi, aby sa zbavil buriny, ho niekto zapálil a nebyť rýchleho zásahu hasičov, bola by zhorela hospodárska budova občanovi U. U..

Podaním doručeným súdu 23.5.2012 (č.l. 106) zaslal splnomocnený zástupca pôvodnej žalovanej v rade 1/ vyjadrenie k veci, kde uviedol, že Slovenský pozemkový fond (ďalej len „SPF“) v rámci zastupovania žalovanej v rade 1/, ako neznámej vlastníčky konštatuje, že boli zistené skutočnosti o jej právnych nástupcov, ktorými sú podľa pripojeného doplnenia návrhu v súdnom konaní 8C 239/09 vedenom na Okresnom súde Martin zo dňa 7.1.2011 a uznesenia Okresného súdu Martin zo dňa 24.8.2011 o vstupe nových účastníkov do konania namiesto pôvodnej neznámej vlastníčky tieto osoby: T. T. W., L. Q., B. P., U. U.. Keďže SPF nie je pasívne legitimovaný v danom súdnom konaní žiada, aby bolo konanie voči nemu zastavené a bolo konané so známymi právnymi nástupcami J. W..

Súd prípisom zo dňa 30.5.2012 požiadal Okresný súd Žilina o zaslanie dedičského spisu po pôvodne žalovanej v rade 1) J. W., S.L. XX.X.XXXX, č. D 1517/1985. Tento bol súdu zaslaný 12.6.2012 a je prílohou k tomuto spisu až do právoplatného skončenia vo veci samej (č. l. 134 spisu).

Podaním doručeným súdu 20.9.2012 (č.l. 145) žalobca uviedol, že po podaní žaloby bolo na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia sp. zn. D 1517/85 zo dňa 30.9.1985 vydaného Štátnym notárstvom v Žiline vo veci prejednávania dedičstva po poručiťke J. W., ktoré sa stalo právoplatné a vykonateľné dňa 22.10.1985, zistené, že majetok v rámci dedičského konania nadobudol Československý štát. Z tohto dôvodu navrhol žalobca, aby do konania namiesto doterajšieho účastníka konania, teda žalovanej v rade 1/, vstúpila Slovenská republika v zastúpení Slovenským pozemkovým fondom so sídlom v Bratislave v zmysle ust. § 34 zákona č. 330/1991 Z. z. Súd uznesením č.k. 15C 103/2011-146 zo dňa 1.10.2006 tomuto návrhu žalobcu vyhovel. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 27.10.2012.

Podaním doručeným súdu 15.2.2013 (č. l. 211) zaslali žalovaný v rade 2/ a žalovaná v rade 5/ vyjadrenie vo veci, v ktorom okrem skutočností, ktoré už uvádzali v predchádzajúcom podaní, poukázali na to, že žalobca v spisoch uvádza, že predmetnú nehnuteľnosť užívali jeho predkovia od roku 1951, ktorá bola odkúpená neprávoplatnou kúpou, t.j., že odkúpená nebola. Po založení JRD v obci pripadla aj táto nehnuteľnosť pod správu JRD, o ktorú starí rodičia žalobcu žiadali ako o záhumienku pri dome, táto je v súčasnosti sporom o vlastníctvo. Je pravda, že rodina L. túto pôdu obrábala a užívala až do smrti. Po smrti rodiny L. sa stala dedičkou dcéra S., matka žalobcu. Táto sa už tak intenzívne o záhumienku nestarala, k úplnému zanedbaniu záhumienky došlo po smrti matky žalobcu v roku 2006, kedy sa stal dedičom po matke žalobca, ktorý prestal mať záujem o hospodárske využitie spronej nehnuteľnosti.

Podaním doručeným súdu na pojednávaní konanom 8.4.2013 (č. l. 246 spisu) žalobca doplnil svoje vyjadrenie k otázke dobromyseľnosti oprávnenej držby, uviedol, že odvodzuje svoje vlastnícke právo nadobudnuté originálnym spôsobom, t.j. vydržaním od svojich právnych predchodcov tak, ako je tomu uvedené v podanej žalobe, teda ku dňu smrti jeho matky S. R., D.. L., k 6.3.2006 na základe oprávnenej a dobromyseľnej držby, ktorá k uvedenému dátumu začala plynúť a k uvedenému aj plynúť skončila. Žalobca pre prípad, že sa súd nestotožní s originárnym (pôvodným) nadobudnutím vlastníctva na základe dobromyseľnosti žalobcu vyplývajúceho z dedičského konania po nebohej S. R., D.. L. navrhol pripustenie zmeny návrhu podľa § 95 OSP rozšírením o alternatívny návrh, kedy by súd na základe vykonaného dokazovania určil, že matka žalobcu S. R. bola v čase svojej smrti, t.j. 6.3.2006 výlučným vlastníkom nehnuteľnosti, nachádzajúcej sa v k. ú. G., zapísanej na LV č. X, ako parc. registra „C“, evidovaná na katastrálnej mape parc. č. XX - záhrady o výmere 1472 m², a že táto nehnuteľnosť parc. č. XX k.ú. Ondrašová patrí do dedičstva po nebohej S. R., D.. L., M.. XX.X.XXXX, S. X.X.XXXX. V prípade alternatívneho návrhu sa bude plynutie vydržacej doby spravovať iným režimom s tým, že začatie plynutia a skončenie plynutia vydržacej doby k 1.1.1992 vychádza zo zmeny právnej úpravy pred 1.1.1992 novelou zákona č. 509/1991 Z.z., teda znovu uzákonenia titulu vydržania do nášho právneho poriadku k pozemkom, a to jednak fyzickou a aj právnickou osobu v jej súčasnej podobe, kedy podľa § 872 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ak ide o vydržanie vlastníckeho práva k pozemku, kedy

na základe doterajších predpisov bolo možné nadobudnúť len právo na uzavretie dohody o osobnom užívaní pozemkov, môže si oprávnená osoba započítať čas, po ktorý mal jej právny predchodca mal pozemok nepretržite v držbe aj pred účinnosťou tohto zákona. Žalobca trval na tom, že boli splnené podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním k predmetnému pozemku, bola preukázaná jeho oprávnená, dlhodobá a nepretržitá držba právnymi predchodcami žalobcu od roku 1967. Aj keď písomnosť označená ak potvrdenie spísané dňa 3.3.1996 a následne kúpno-predajná zmluva spísaná dňa 2.4.1967, podľa ktorých došlo k odpredaju spornej nehnuteľnosti v dvoch častiach a k vyplateniu spolu sumy 2 400,- Kčs, nebola právne perfektnou zmluvou, bola takou skutočnosťou, od ktorej mohla byť odvodzovaná oprávnená držba. Pri nadobudnutí vlastníctva vydržaním sa takýto úkon posudzuje len vo vzťahu k okolnostiam svedčiacim o dobromyseľnosti držiteľa veci.

Podaním zo dňa 2.4.2013 (č.l. 248) zaslal vo veci vyjadrenie žalovaný v rade 2/, ako novú skutočnosť opísal súdu, že z južnej strany je oplotený len pozemok, týkajúci sa dedičstva, sporný pozemok nie je oplotený, západné oplotenie patrí susedovi U., ktorý je jeho vlastníkom. Polovica východného oplotenia patrí bývalému majiteľovi U. a druhá časť východného oplotenia a severná časť je oplotená tak, že na koloch je natiiahnutý vo výške cca 150 cm jeden drôt a na kúsku je zmačkané hrdzavé pletivo. Ďalej uviedol, že pôvodne cesta na sporný pozemok nebola, tú spravili dodatočne užívatelia.

Súd uznesením č.k. 15C 103/2011-278 zo dňa 18.4.2013 pripustil zmenu návrhu žalobcu v zmysle podania právneho zástupcu žalobcu zo dňa 8.4.2013. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.5.2013.

Podaním doručeným súdu 26.4.2013 (č. I. 299) žalobca zaslal ďalšie vyjadrenie do konania žalobca spolu s dôkazmi preukazujúcimi oprávnenosť a dobromyseľnosť držby spornej nehnuteľnosti.

Podaním doručeným na pojednávaní dňa 7.8.2013 (č. I. 341) predložil do konania žalovaný v rade 2/ písomné podanie, ktoré označil ako záverečná reč. V predmetnej záverečnej reči zhrnul všetky skutočnosti, ktoré uvádzal v predchádzajúcich písomných a ústnych podaniach. Trval na tom, že predmetnú nehnuteľnosť spočiatku obhospodarovalo JRD s tým, že senáž používalo na kŕmenie dobytku. Po presťahovaní záhumienok na parcelu za Hôrkou rodina L. si záhumienku nevzala, ale so súhlasom vedenia JRD začala obhospodarovať spornú pôdu, ktorá hraničila s ich pozemkom. Po niekoľkých rokoch užívania zistili výhodnosť tejto pôdy a podľa dokladov chceli túto pôdu aj odkúpiť. Napísali kúpno-predajnú zmluvu, na ktorej sfaľovali podpisy skutočných vlastníkov, čím sa stala zmluva neprávoplatnou. Po JRD prevzali nehnuteľnosti Štátne majetky, tie techniku rozpredali a po nich vzniklo Poľnohospodárske družstvo za dosť neznámych okolností. Čo sa týka zmeny návrhu žalobcu predložená súdu dňa 8.4.2013, ktorou žiada, že S. R. bola v čase svojej smrti, t.j. 6.3.20666 výlučným vlastníkom nehnuteľnosti vedenej na LV č. X, parc. č. XX zásadne nič nerieši. Nebohá nemala žiaden doklad, ktorý by ju oprávňoval na užívanie nehnuteľnosti. Vlastníci pozemku žili, v evidencii na správe katastra boli vedení tak, ako aj v súčasnosti, ktorí sú žalovaní v rade 1/ až 7/. Netreba zabudnúť aj na výpovede svedkov zo strany žalobcov, ktorí zhodne uvádzajú, že po smrti matky žalobcu sa o predmetnú nehnuteľnosť nejako intenzívne nestaral. Žalobca uvádza, že nehnuteľnosť bola odkúpená za 0,80 Sk/ m², žalovaný v rade 2) pripúšťa, že medzi vlastníckmi nehnuteľnosti a rodinnou L. mohlo dôjsť k rozprave o 0,80 Sk, ale za prenájom užívania pôdy na určitú dobu, ale nie ako predaj.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi obsiahnutými v súdnom spise, výsluchom právneho zástupcu žalobcu, žalobcu, žalovaných, svedkov, ohliadkou spornej nehnuteľnosti a dospel k týmto skutkovým a právnym záverom.

Podľa § 80 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo

c) o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

Predpokladmi úspešnosti určovacej žaloby je vecná legitímácia a existencia tzv. naliehavého právneho záujmu. Žalobca sa žalobou domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti titulom vydržania tým, že odvodzoval svoj naliehavý právny záujem na tom, že má záujem na usporiadaní vlastníckych vzťahov v evidencii nehnuteľnosti a túto zmenu je možné uskutočniť iba v zmysle vydaného rozhodnutia o určení vlastníckeho práva, nakoľko sú nehnuteľnosti doteraz napísané na žalovaných. Čo sa týka existencie tzv. naliehavého právneho záujmu súd má za to, že ak sa má určovacou žalobou, resp. určovacím

výrokom dosiahnuť zhoda medzi skutočným stavom a stavom zapísaným v katastri nehnuteľnosti, bude naliehavý právny záujem na určenie vlastníckeho práva daný vždy.

Vecnú legitímáciu v konaní o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, má ten, kto je účastný na právnom vzťahu alebo práve, o ktoré v konaní ide. Žalobca je v konaní aktívne legitimovaný, ktorý odvodzuje svoje právo od toho, že nadobudol vlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti vydržaním. Žalobca pri podaní žaloby označil ako žalovaných v rade 1) až 7) tých, ktorí boli napísaní na LV č. X, ako podieloví spoluvlastníci predmetnej nehnuteľnosti parc. č. XX. Čo sa týka žalovanej v rade 1/ túto v pôvodnej žalobe označil ako J. W., zastúpenú Slovenským pozemkovým fondom, malo ísť o neznámeho vlastníka. V priebehu konania však bolo zistené z dedičského spisu, že žalovaná v rade 1/ zomrela, prebehlo po nej dedičské konanie č. k. D 1517/85 zo dňa 30.9.1985, právoplatné a vykonateľné sa stalo 22.10.1985. Majetok po Anne Hrdinovej v rámci dedičského konania nadobudol Československý štát. Z tohto dôvodu súd právoplatne rozhodol, aby do konania namiesto pôvodnej žalovanej v rade 1/ vstúpila Slovenská republika v zastúpení Slovenským pozemkovým fondom na základe § 34 zákona č. 330/1991 Z. z.. V tomto smere sa stotožňuje s tvrdeniami žalobcu, ktorý poukázal na to, že podľa § 475 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) so stavom k 13.8.1985 v tretej skupine nebolo možné, aby dedili deti súrodencov. Z tohto dôvodu dedičstvo po Anne Hrdinovej, vrátane spoluvlastníckeho podielu na predmetnej nehnuteľnosti pripadlo štátu - Slovenskej republike, ktorú, v prípade, že ide o majetok Slovenskej republiky, zastupuje Slovenský pozemkový fond. Všetci ostatní účastníci s tým súhlasili, proti uzneseniu nepodali odvolanie. V ďalšom už nebola namietaná zo strany účastníkov konania pasívna legitímácia. Súd mal za to, že je splnená aj ďalšia podmienka pre prejednanie určovacej žaloby, a to podmienka vecnej legitímácie účastníkov konania.

Ustanovenie § 80 OSP nebráni tomu, aby sa žalobca domáhal vydania alternatívneho alebo eventuálneho petitu. Žalobca, pre prípad, že sa súd nestotožní s tým, že nadobudol vlastnícke právo originárnym spôsobom, t.j. vydržaním od svojich právnych predchodcov tak, ak je to uvedené v podanej žalobe zo dňa 29.9.2011, a teda nebude mať za to, že žalobca nadobudol vlastníctvo vydržaním po nebohej matke S. R., navrhol zmeniť návrh podľa § 95 OSP rozšírením o tzv. alternatívny návrh, v ktorom žiada, aby súd určil, že S. R. bola v čase výlučným vlastníkom, a že táto nehnuteľnosť patrí do dedičstva po nej. Súd sa zaoberal otázkou posúdenia, či ide o alternatívny alebo eventuálny petít. Čo sa týka alternatívneho, tak ten pripúšťa voľbu medzi dvoma možnosťami, čiže pripúšťa výber. Eventuálny je v určitom prípade, za určitých okolností možný, prípadný. Tak, ako to žalobca formuloval v podaní, podľa názoru súdu sa domáhal ochrany svojich práv eventuálnym petitom. Podstatou eventuálneho petitu je návrh na prisúdenie iba jedného nároku. Ak súd dospeje k záveru o existencii okolností opodstatňujúcich petít v jeho druhej eventualite, rozhoduje podľa nej a prvý petít návrhu zamietne. Naopak, ak súd rozhodne podľa prvej eventuality petitu, o druhej už nerozhoduje. Vzájomný vzťah oboch petitoch je daný teda tým, že súd sa môže zaoberať a rozhodovať o druhom eventuálnom petite až potom, keď je zistená a preukázaná neodôvodnenosť alebo neopodstatnenosť splnenia v zmysle prvého petitu. Preto sa súd v ďalšom zaoberal primárnym petitom, a to určením vlastníckeho práva žalobcu nadobudnuté vydržaním od svojich právnych predchodcov.

Podľa § 129 ods. 1 OZ držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou alebo kto vykonáva právo pre seba.

Podľa § 130 ods. 1 OZ, ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

Podľa §134 ods. 1 OZ oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutelnosť, a po dobu 10 rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

Podľa § 134 ods. 3 OZ do doby podľa ods. 1 sa započíta aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca.

Podľa § 134 ods. 4 OZ. pre začiatok a trvanie doby podľa ods. 1 sa použitú primerane ustanovenia o plynutí premlčacej doby.

Vydržanie predstavuje originárny (pôvodný) spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva fyzickou alebo právnickou osobou, pri ktorom sa oprávnený držiteľ po uplynutí zákonom predpísanej doby stáva

vlastníkom veci, a tým aj jej skutočným držiteľom. Zákon určuje predpoklady vydržania, ktoré musia byť splnené po celú vydržaciú dobu: spôsobilý subjekt, spôsobilý predmet držby, dobrá viera, teda dobromyseľnosť držiteľa, oprávnená držba po zákonom stanovenú dobu a uplynutie vydržacej doby. Oprávnený držiteľ, u ktorého boli splnené všetky podmienky vydržania nadobudne vlastnícke právo k veci, a to pôvodným spôsobom, takže proti nemu nemožno uplatňovať žiadne práva, ktoré niekto mal proti predchádzajúcemu vlastníkovi. Vydržaním zanikne vlastnícke právo doterajšieho vlastníka. Subjektom vydržania sú všetky osoby, ktoré sú spôsobilé nadobúdať vlastnícke právo, a teda aj žalobca. Predmetom vydržania môže byť akákoľvek vec, ktorá môže byť predmetom vlastníctva, a teda aj nehnuteľnosť. Základnou podmienkou vydržania je oprávnená držba veci. Za oprávnenú držbu sa považuje nakladanie s vecou, ako so svojou, ak držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný v tom, že mu vec patrí ako vlastníkovi. Dobrá viera držiteľa sa posudzuje objektívne, t.j. so zreteľom na konkrétne okolnosti a z hľadiska osobného presvedčenia držiteľa. Ak je pochybné, či je držba oprávnená alebo nie, treba mať za to, že je oprávnená. Dobromyseľnosť držiteľa musí trvať po celú zákonom predpísanú dobu potrebnú na vydržanie. Pre posúdenie otázky, či v danom prípade boli splnené podmienky oprávnenej držby, nemožno vychádzať len zo skutočností, že stav, ktorý vznikol v dôsledku uchopenia držby, nebol v súlade s údajmi uvedenými v pozemkovej knihe, prípadne inej verejnej knihe, o ktorých sa držiteľ nepresvedčil. Je potrebné vziať do úvahy všetky okolnosti, za ktorých bola držba uchopená.

Súd z LV č. XX (č. I. 5) zistil, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v k.ú. G. zapísaných na LV č. XX ako parcely reg. „C“ pod parc. č. XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 366 m², parc. č. XX- záhrady o výmere 1099 m², parc. č. XX - záhrady o výmere 289 m², ako aj vlastníkom rodinného domu súpisné číslo X, postaveného na parc. č. XX. Z LV č. X (č. I. 6) súd zistil, že nehnuteľnosť vedená ako parc. reg. „C“ pod parc. č. XX - záhrady o výmere 1 472 m² je v podielovom spoluvlastníctve žalovaných v rade 1/ až 7/ .

Z výsluchu žalobcu, ohliadky, z fotografií (č. I. 250 až 266) mal súd preukázané, že nehnuteľnosti parc. č. XX, XX, XX a dom súp. č. X, ako aj nehnuteľnosť parc. č. XX, ktorej vlastníctva titulom vydržania sa žalobca domáha v tomto konaní, spolu bezprostredne susedia, tvoria jeden celok a všetky boli užívané jeho právnymi predchodcami a následne žalobcom.

Z listinného dôkazu, a to z pozemkovo-knižnej vložky č. XX (č. I. 75) súd zistil, že predmetná nehnuteľnosť parc. č. XX bola evidovaná v tejto pozemkovo - knižnej vložke, ako PKP č.X v prospech J. N., D.. Q. v 1 a v prospech J. P., D.. Š., J. Š., D.. Š., T. Š., K. P., D.. Š., Q. P., D.. Š., J. W., T. W. spolu všetci v 1. PKP č. X bola zapísaná z PKV č. XX pri zakladaní a evidovaní vlastníckych vzťahov na LV č. X pod výkazom zmeny XX/XX, a to ako EN parc. č. X/X J. X/X v prospech právnych predchodcov žalovaných, s tým, že bola prečíslovaná na CKN parc. č. XX, ktorá zostala zapísaná na LV č. X. Tieto skutočnosti súd zistil z informácie, ktorú zaslala Správa katastra Turčianske Teplice žalobcovi (č. I. 76).

Z listinného dôkazu - potvrdenie z 3.3.1966 (č. I. 78) súd zistil, že podpísaná U. L. mala odkúpiť záhradu zapísanú v pozemkovej knihe v protokole č. XX, parc. č. X od J. N., D.. Q. a sumu 1200,- Sk za 7 á a 95 m² dňa 3.3.1966 mala vyplatiť synovi menovanej, a to T. N. bytom taktiež G.. Tomuto predchádzalo potvrdenie z 30.1.1966 (č. I. 80), ktorým rada Miestneho národného výboru G. potvrdila, že nemá námietok proti tomu, aby obyvateľka tunajšej obce L. U. odkúpila pozemok parc. č. X- protokol XX G. J. N., D.. Q., kde predajná cena je 0,80 Kčs. Na tomto potvrdení aj Správa JRD v G. uviedla, že nemá námietky ku kúpe pozemku.

Ďalej z kúpno-predajnej zmluvy (č. I. 79) súd zistil, že táto mala byť uzavretá 2.4.1967 medzi kupujúcimi D. L. J. U. L. a predávajúcimi: T. Š., J. Š., T. W., T. N., predmetom kúpy mala byť parcela č. X v PKV č. XX za účelom scelenia za kúpnu cenu 1 200,- Sk, ktorá sa mala rozdeliť po prepise medzi predávajúcich. Podľa týchto listinných dôkazov malo dôjsť k odkúpeniu spornej nehnuteľnosti právnymi predchodcami žalobcu v dvoch častiach za kúpnu cenu spolu 2400 Kčs. Na preukázanie týchto tvrdení žalobca doložil aj ďalšie listinné dôkazy- žiadosť U. L. o vymedzenie pozemku - záhrady na scelenie zo dňa 18.4.1966 (č. I. 81) a zápisnicu zo dňa 17.1.1968 (č. I. 82), z ktorej obsahu vyplýva, že bola spísaná v roku 1967 v obci G. pri komplexnom zakladaní EN a žiadosti občana U. L. na zistenie okolností nedoloženého právneho vzťahu podľa § 7 zákona č. 22/1964 Z. z., kde žiadateľ- U. L. udávala, že nehnuteľnosti, ktoré sú zapísané okrem iného aj v pozemkovo-knižnej vložke pod parc. č. X zodpovedajú parc. č. X/X J. X/ X mal nadobudnúť od pozemkovo-knižných vlastníkov neprávoplatnou písomnou kúpou v roku 1951 a

od tejto doby tieto užíva pokojne a nepretržite ako svoje vlastné a na základe toho žiadateľ žiada, aby na uvedené nehnuteľnosti bolo zaznamenané vlastníctvo pre L. D. J. L. U..

Žalovaní v rade 1/, 2/ 5/, 6/ v priebehu konania trvali na tom, že listinné dôkazy - potvrdenie zo dňa 3.3.1966 a kúpno-predajná zmluva zo dňa 2.4.1967 sú zavádzajúce a podvodné. Niet žiadneho dokladu o vyplatení 1200 Kčs v zmysle potvrdenia, v kúpno-predajnej zmluve sú falzifikáty podpisov u mien J. Š., T. W., T. N.Ý. T. Š. nebol v čase vyhotovenia zmluvy vlastníkom, stal sa ním až na základe dedičského konania č. D 361/69. Spochybňovali právoplatnú kúpu predmetnej nehnuteľnosti. Poukázali na to, že spornú nehnuteľnosť malo mať JRD G. ako časť záhumienky do užívania D. J. U. L., ale nie žalobcovi. Podľa nich nehnuteľnosť bola využívaná nie ak domnelé vlastníctvo, ale ako majetok vo vlastníctve JRD. Nespochybňovali faktické užívanie spornej nehnuteľnosti právnyimi predchodcami. Do konania nepredložili žiadne dôkazy na preukázanie ich tvrdení.

Žalované v rade 3/, 4/ a 7 v prvom vyjadrení k veci súhlasili, aby ich spoluvlastnícke časti v súvislosti so spornou nehnuteľnosťou boli pripísané žalobcovi z dôvodu ich predaja zo dňa 2.4.1967. Avšak právni predchodcovia žalobcu D. J. U. L. si nespĺnili zákonnú povinnosť nahlásiť a zavkladovať tento predaj na katastrálny úrad, a preto žiadajú o zamietnutie trov konania pre žalobcu. V priebehu konania na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 19.11.2012 uviedli, že vedia, že sú vlastníkami, nebyvajú tam a nevedia sa ani vyjadriť k tomu, kto túto nehnuteľnosť užíval, nakoľko tam nechodia. K prvému vyjadreniu uviedli, že sa unáhli a že sa prispôsobujú stanovisku ostatných spoluvlastníkov. Ďalej sa už k veci v priebehu konania nevyjadrovali.

Žalobca súdu predložil aj písomné vyjadrenie zo dňa 10.4.2013 L. D., D. N., sestry žalovaného v rade 2/ a dcéry T. N., ktorá na potvrdení zo dňa 3.3.1966 (č. I. 301) uviedla, že podpisy N. sú pravé. V prehlásení dvanástich občanov obce G. (č. I. 302) títo uviedli, že rodina D. L. a jeho manželky U. L. užívala nerušene a nepretržite pozemok v G. U.. Č. X, teraz parc. č. XX medzi domami č. X a č. X od doby ich príchodu do obce z obce U. P. tým že podporujú pokojné vydržanie sporného pozemku žalobcom, synom zomrelej tety Debnárovej a vnukom zomrelých starých rodičov U. J. D. L., ktorí počas 60-tych rokov zveľaďovali a pokojne užívali čestne nadobudnutý pozemok, o ktorom boli presvedčení, že im právoplatne patrí. O ich vlastníckych právach boli presvedčení aj ich starí rodičia, aj občania obce G., lebo poznali celú rodinu L. ako čestných ľudí, ktorí by si neboli bezprávne siahali na cudzí majetok.

Na preukázanie dobromyseľnosti a oprávnenosti držby žalobca doložil do konania aj čestné prehlásenie V. K., D. L. J. F. D., D. L., I. G. R. D. J. U. L., ktoré potvrdili kúpu spornej nehnuteľnosti a nerušené užívanie nehnuteľnosti rodinou L., následne ich sestrou S. R.Á. a po nej žalobcom (č. I. 303, 304). Súdu stačilo predmetné čestné prehlásenie s tým, že nepovažoval za potrebné vykonať výsluch týchto svedkov.

Z listinného dôkazu - rozhodnutia Štátneho notárstva v Martine D 361/69 (č. I. 164 súd zistil, že J. Š. S. X.X.XXXX, dedičstvo bolo právoplatne prejednané 28.7.1970, dedičom podielu na spornej nehnuteľnosti bol potvrdený T.M. Š., ktorý je uvedený aj na kúpno-predajnej zmluve zo dňa 2.4.1967, a ktorý podiel nadobudol smrťou J. Š. v roku 1962.

Z výsluchu žalobcu mal súd preukázané aj tie skutočnosti, že po smrti matky nemali žiadny príjem, mali existenčné problémy vôbec vyžiť, boli odkázaní spolu s otcom na hmotné dávky z Úradu práce. V ďalších rokoch, keď sa otec zamestnal, poplatili sa dlhy, vylepšila sa situácia a žalobca sa začal zaujímať aj o rekonštrukciu nehnuteľností v G. vrátane spornej nehnuteľnosti. Až od tety L.M. U. sa žalobca dozvedel, že sporná nehnuteľnosť nie je súčasťou zdedeného majetku, a teda nie je možné s ňou ani nakladať, čo ho veľmi prekvapilo, nakoľko jeho matka a celá rodina stále hovorila, že celá záhrada je ich. Preto plánovanú výstavbu nového oplotenia nebolo možné ju realizovať pre stavebné povolenie a investíciu na obnovu žalobca do domu presunul, kde sa opravovalo vodovodné potrubie, nové elektrické rozvody, údržba strechy, rekonštrukcia komína, výmena odkvapov a ďalšie plánované investície. Okolie domu so záhradou žalobca pravidelne kosil, vrátane okolia nehnuteľnosti, keďže to bolo vždy brané ak celok a vždy sa z toho platila jedna daň. V súčasnej dobe žalobca poskytol pozemok susedom U. na kosenie trávy pre vlastnú potrebu, a to už asi tri roky (č. I. 217).

Z výsluchu žalobcu mal súd zistené, že starí rodičia, teda rodina L. mali záhumienok mimo domu a bola vymeraná na parc. č. XXX/XX, k čomu súdu priložil aj mapu (č. I. 226). Svedkovia L. U., F. U., I. V.

W. J. B. T. prehlásili, že všetky záhumienky boli vymerané mimo intravilánu obce na parc. č. XXX-XX U. B. (č. l. 225). Žalobca uvádzal, že platil dane z predmetnej nehnuteľnosti, uvedené preukázal platobnými výměrami a príjmovými pokladničnými dokladmi k dani z nehnuteľnosti za roky, 2010, 2011 (č. l. 159 až 163), za rok 2012 (č. l. 227), potvrdením obce G. (č. l. 346), z ktorého jednoznačne vyplýva, že žalobca má uhradenú daň z nehnuteľnosti z parcel č. XX, XX, XX, XX za rok 2013 a nemá voči obci žiadne nedoplatky na daniach k nehnuteľnosti za predchádzajúce obdobia. Zároveň obec potvrdila, že v minulosti daň bola riadne platená S. R.D., D. L.. V súčasnosti platí daň z nehnuteľnosti a poplatok jej syn P. R..

Svedok F. U. (č. l. 220) potvrdil, že starí rodičia žalobcu (jeho svokrovci) užívali predmetný pozemok ako celok spolu so svojim pozemkom a určite mali súhlas o pôvodných majiteľov. Nikto ich odtiaľ nevyháňal, nikto si nerobil nároky na produkty, ktoré boli v rámci toho susediaceho pozemku. Podľa tohto svedka, nemohol byť sporný pozemok daný L. ako záhumienok, nakoľko si svedok pamätá, že záhumienky sa poskytovali za obcou. Tento svedok potvrdil, že po smrti L. sporný pozemok užívala ich dcéra S. L.. K otázke kúpy predmetného pozemku svedok uviedol, že si to pamätá, že sa to vybavovalo v roku 1967 cez MNV a JRD, počul, že niečo odkúpili, ale teraz vie, že to neprešlo. K záhumienku tento svedok doplnil, že svokrovci dostali záhumienok za obcou, on im tam pomáhal kosiť a volalo sa to pod B..

Svedok T. W. (č. l. 223) potvrdil, že keď ešte žili starí rodičia žalobcu, následne matka žalobcu, chodil im tam pomáhať orať, sadiť zemianky, až kým matka žalobcu nezomrela. Po smrti matky žalobcu tam chodil aj otec pána žalobcu a ďalšie roky si už nepamätá.

Svedkyňa L. U. (sestra matky žalobcu) (č. l. 239) potvrdila, že predmetnú nehnuteľnosť užívali starí rodičia žalobcu, jeho matka, ako aj žalobca. Čo sa týkalo paralely č. XX, tak išlo o dvor s tým, že im bolo povedané, ako deťom, že je to odkúpené, matka im predložila kúpno-predajnú zmluvu, s tým, že verili, že je to zapísané v katastri, boli presvedčené, že je to ich, nikto im nezasahoval do užívania sporného pozemku. Táto svedkyňa uviedla, že ešte v decembri 2010 bol jej manžel so žalovaným v rade 2/ na poľovačke, kde žalovaný v rade 2/ uvádzal v súvislosti s pozemkom parc. č. XX, čo bol spoločný dvor, že už mu polovica patrí a ďalšiu polovicu si ide vybavovať na súd. Tieto informácie manžel povedal s tým, že bola veľmi prekvapená, nakoľko mali za to, že je to ich, že to odkúpili jej rodičia, že sa to užíva celé roky, je to riadne zaevidované, nepochybovali o ich vlastníctve. Svedkyňa potvrdila, že keď rodičia zomreli v roku 1981 nastúpila žalobcova matka pani S., ktorá to potom užívala 25 rokov, mala za to, že predmetná nehnuteľnosť jej patrí. Rovnako táto svedkyňa potvrdila, že v súvislosti s dedičským konaním po nebohých rodičoch v roku 1981, t.j. po smrti L., že v rámci dedičského konania sa bralo, že predmetnom dedenia okrem domu, je aj celý pozemok vrátane spoločného dvora, teda aj spornej parcely č. XX. Táto uviedla, že sa dohodli, že všetko zdedí ich sestra, teda S. R. s tým, že ona doopatrovala rodičov a bralo sa to tak, že predmetom dedenia je dom, vrátane celého pozemku, ktorý považovali ako celok, vrátane spoločného dvora. Táto svedkyňa opätovne potvrdila, že jej rodičia, teda L. i mali záhumienok mimo obce, U. B. Á., kde chodili sadiť zemiaky.

Svedok Š. Y. (č. l. 242) na otázku splnomocnenej zástupkyňi žalovanej v rade 1/, či sa vie vyjadriť, či mu bolo povedané, že to majú v užívaní alebo vo vlastníctve uvádzal, že chodil tam pomáhať s pánom U. rodine žalobcu v obci G., U. U. vravel, že je to manželkine a jej sestry.

Ďalší svedok P. R. (č. l. 243) otec žalobcu potvrdil, že keď sa zobral s jeho matkou S., tak táto povedala, že je to všetko ich, a preto jej tam chodil pomáhať 30 rokov, starať sa o to. Tvrdil, že mu manželka, teda matka žalobcu spomínala, že jej to dali jej rodičia, ktorí to odkúpili. Potvrdil, že si nikto nenárokoval žiadnu časť z pozemku po celú dobu, po ktorú on tam chodil pomáhať a starať sa o predmetné nehnuteľnosti, vrátane spornej nehnuteľnosti. Tento svedok potvrdil, že v rámci dedičského konania po smrti jeho manželky všetko zdedil jeho syn, teda žalobca, všetko to prešlo na neho, tak sa dohodli v rámci dedičského konania, čo sa týkalo rodinného domu v G. j a pozemkov.

Súd ma za to, že z výpovede žalobcu, svedkov, z obsahu listinných dôkazov bola preukázaná oprávnená, dlhodobá a nepretržitá držba právnych predchodcov žalobcu od roku 1967 k spornej nehnuteľnosti. Žalobca, ako aj jeho právni predchodcovia - starí rodičia, matka žalobcu boli vnútorne presvedčení, že im predmetné nehnuteľnosti patria. Právni predchodcovia žalobcu - starí rodičia boli vnútorne presvedčení, že odkúpili spornú nehnuteľnosť v dvoch častiach, a to je okolnosťou od ktorej treba odvíjať oprávnenosť držby, t. j. od roku 1967. Skutočnosť, že nedošlo k perfektnej, teda platnej

kúpe na posudzovanie oprávnenosti tejto držby nemalo podstatný vplyv. Platnosť nadobúdacieho právneho titulu je rozhodujúca len pri prevode vlastníctva na základe právneho úkonu. O takúto formu nadobudnutia vlastníctva však v prejednávanej veci nejde. Pri posudzovaní nadobudnutia vlastníctva vydržaním môže byť prípadný iný úkon ohľadne spornej nehnuteľnosti iba okolnosťou svedčiacou o dobromyseľnosti držiteľa veci. Na preukazovanie vlastníctva nie je treba, aby nadobúdateľ preukazoval platný právny dôvod nadobudnutia, teda riadny prechod vlastníctva, ale len okolnosti svedčiace o poctivosti nadobudnutia, to je základný rozdiel medzi ochranou vlastníctva a ochranou držby. Súd mal za to, že žalobca dostatočne preukázal okolnosti svedčiace o poctivosti nadobudnutia nehnuteľnosti právnymi predchodcami. Žalovaní spochybňovali platnosť kúpno-predajnej zmluvy z 2.4.1967 a potvrdenie z 3.3.1966 s tým, že uvádzali, že sú zavádzajúce a podvodné, ale na preukázanie týchto tvrdení súdu žiadne dôkazy nepredložili. Právni predchodcovia žalobcu, teda starí rodičia L., ako aj jeho matka S. R., D.. L. boli dobromyseľní v tom, že im predmetná nehnuteľnosť patrí s tým, že vôbec si neboli vedomí toho, že sú vzťahy k predmetnej nehnuteľnosti evidované na príslušnom štátnom orgáne na iné osoby. V konaní nebolo preukázané, že by právni predchodcovia žalovaných, resp. žalovaní spochybňovali realizáciu kúpno-predajnej zmluvy a zhruba od roku 1951, čo je takmer 50 rokov, rešpektovali ich užívanie právnymi predchodcami žalobcu, žalobcom. Žalovaní do konania nepredložili žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali, že spochybňovali kúpu spornej nehnuteľnosti pred týmto konaním, že sa zaujímali o vlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti. Čestnými prehláseniami obyvateľov obce, ako aj výsluchom svedkov mal súd preukázané, že žalobca, ako aj právni predchodcovia žalobcu nerušene užívali predmetnú nehnuteľnosť a boli dobromyseľní v tom, že im nehnuteľnosť patrí. Čo sa týka uplynutia 10-ročnej vydržacej doby v súlade s ust. § 134 ods. 3 OZ k uvedenému je potrebné uviesť, že začiatok plynutia vydržacej doby pre žalobcu podľa súdu vychádzal ku dňu smrti matky žalobcu, teda právneho predchodcu S. R., D.. L., kedy dňom 6.3.2006 začala plynúť vydržacia doba, a v tento deň sa žalobca ujal držby nehnuteľnosti, čo bolo preukázané výpoveďou žalobcu, svedkov. Keďže je možné započítať do 10-ročnej doby, aj dobu po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca, súd započítal dobu, v ktorej mal v oprávnenej držbe nehnuteľnosť právny predchodca - matka žalobcu, ktorá pokračovala v užívaní nehnuteľnosti po svojich rodičoch L.. Súd mal za to, že bola splnená aj zákonom stanovená vydržacia doba. Súd nemal preukázané tvrdenia žalovaných, že predmetná nehnuteľnosť bola daná ako záhumienok právnym predchodcom žalobcu, tieto tvrdenia boli vyvrátené vyššie uvedenými svedeckými výpoveďami.

Na základe uvedeného súd mal za to, že boli splnené všetky predpoklady, ktoré zákon vyžaduje pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním a preto vyhovel primárnemu návrhu u žalobcu na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o eventuálnom petite už nerozhodoval. V konaní bola preukázaná dobromyseľnosť držby právnymi predchodcami žalobcu, či už starých rodičov a následne matky žalobcu s tým, že matka žalobcu zomrela v roku 2006 a po jej smrti vstúpil do držby žalobca a došlo k započítaniu vydržacej doby právnymi predchodcami pre žalobcu. Výsledky vykonaného dokazovania preukazujú existenciu vnútorného presvedčenia žalobcu, že mu nehnuteľnosť patrí ako vlastníctvo. Za nehnuteľnosť právni predchodcovia zaplatili kúpnu cenu, chopili sa jej držby, nakladali s nehnuteľnosťou ako s vlastnou, platili dane, vrátane žalobcu a v prípade, že by boli aj nejaké pochybnosti o ich oprávnenej držbe, tieto pochybnosti, ale hmotno-právne rieši ustanovenie o vyvrátení právnej domnienky, že v pochybnostiach sa predpokladaná, že držba je oprávnená. Súd má za to, že právni predchodcovia žalobcu, ako aj žalobca konali v rámci vymedzenom ospravedlniteľným omylom a so zreteľom na skutkové okolnosti, za ktorých vstúpili do užívania nehnuteľnosti, mohli byť objektívne v dobrej viere, že proces nadobudnutia vlastníctva nehnuteľnosti bol úspešne zavŕšený.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 OSP a žalobcovi, ktorý bol plne úspešný v konaní priznal náhradu trov konania pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku za podanú žalobu vo výške 99,50 eur a z trov právneho zastúpenia jeho právneho zástupcu. Právny zástupca žalobcu si vyčíslil trovy právneho zastúpenia v podaní doručenom súdu 16.10.2013 (č. I. 366).

Súd priznal právnomu zástupcovi žalobcu trovy právneho zastúpenia pozostávajúce z odmeny za úkony právnej služby. Išlo o tieto úkony právnej služby:

- prevzatie a príprava, prvá porada dňa 3.8.2011, hodnota úkonu 57 eur, režijný paušál 7,41 eur
- podanie žaloby dňa 28.9.2011, hodnota úkonu 57 eur, režijný paušál 7,41 eur
- žiadosť o zabezpečenie dedičského spisu zo dňa 27.8.2012 (č. I. 132), hodnota úkonu 58,69 eur, režijný paušál 7,63 eur
- návrh na vstúpenie do konania iného účastníka zo dňa 19.9.2012 (č. I. 145), hodnota úkonu 58,69 eur, režijný paušál 7,63 eur

- účasť na pojednávaní dňa 19.11.2012 (č. I. 152), hodnota úkonu 58,69 eur, režijný paušál 7,63 eur
- účasť na pojednávaní dňa 17.12.2012 (č. I. 162), hodnota úkonu 58,69 eur, režijný paušál 7,63 eur
- vyjadrenie vo veci zo dňa 9.1.2013 (č. I. 201), hodnota úkonu 60,07 eur, režijný paušál 7,81 eur
- účasť na pojednávaní dňa 4.3.2013 (č. I. 215), hodnota úkonu 60,07 eur, režijný paušál 7,81 eur
- vyjadrenie a zmena návrhu zo dňa 5.4.2013 (č. I. 246), hodnota úkonu 60,07 eur, režijný paušál 7,81 eur
- účasť na pojednávaní dňa 8.4.2013 (č. I. 236), hodnota úkonu 60,07 eur, režijný paušál 7,81 eur
- vyjadrenie zo dňa 26.4.2013 (č. I. 299), hodnota úkonu 60,07 eur, režijný paušál 7,81 eur
- ohliadka na mieste samom v G. dňa 21.6.2013 (č. I. 316a), hodnota úkonu 60,07 eur, režijný paušál 7,81 eur, priznaná aj strata času L.- G. a späť za 2 1 hodiny á 13,01 eur, kde bola priznaná strata času 26,02 eur,
- účasť na pojednávaní dňa 1.7.2013 (č. I. 321), hodnota úkonu 60,07 eur, režijný paušál 7,81 eur
- účasť na pojednávaní dňa 7.8.2013(č. I. 336), hodnota úkonu 60,07 eur, režijný paušál 7,81 eur
- účasť na pojednávaní dňa 11.9.2013 (č. I. 354), tam bola priznaná len 1 z hodnoty úkonu právnej služby, t. j. 22,83 eur, pojednávanie bolo odročené a teda nebolo vykonané
- účasť na pojednávaní dňa 14.10.2013 (č. I. 361), hodnota úkonu 60,07 eur, režijný paušál 7,81 eur

Súd priznal trovy právneho zastúpenia právnemu zástupcovi žalobcu pozostávajúce z odmeny za úkony právnej služby v súlade s § 11 ods. 1 písm. a), §14 ods. 1, písm. a), b), c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení posledných noviel. Boli priznané trovy právneho zastúpenia v sume 1053,87 eur.

Spolu trovy konania pozostávajúce zo súdneho poplatku vo výške 99,50 eur a trov právneho zástupcu vo výške 1053,87 eur sú povinní uhradiť žalovaní v rade 1/ až 7/ spoločne a nerozdielne na účet právneho zástupcu žalobcu v súlade s ust. § 149 ods. 1 OSP.